

Po Bazilikos skliautais

Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų, Upytės Šv. Karolio Boromėjaus ir
Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko parapijų leidinys

Šventoji Marija Magdaliėtė

Liepos 22 dieną minime šv. Mariją Magdaliėtę, Jėzaus Kristaus prisikėlimo liudininkę, kurią savo evangelijose mini visi keturi evangelistai. Lukas rašo apie moterį, iš kurios Jėzus išvarė septynis demonus ir kuri vėliau su kitomis moterimis, šelpusiomis Jėzų ir jo mokinius turto, visur jį lydėjo (Lk 8,2). Morkus, rašydamas apie Jėzaus prisikėlimą, irgi pamini faktą, kad „Jėzus pirmiausia pasirodė Marijai Magdalietei, iš kurios buvo išvaręs septynis demonus“ (Mk 16,9). Romos imperijos laikais, o ypač žydų tradicijoje, moteris viešajame gyvenime buvo niekas, su ja niekas nesiskaitė, tačiau Jėzui visi buvo svarbūs: ir žydai, ir pagony, ir moterys, ir vyrai, tad šio pasaulio silpnieji ir nuskriaustieji atvira širdimi prie jo glaudėsi. Mato ir Luko evangelijose minima moteris, kuri užpylė Jėzui brangaus nardo tepalo ant galvos (Mt 26, 6-12, Mk 14, 3-9), pagerbdama Jėzų taip, kaip gerbiami karaliai. Luko evangelijoje minima nusidėjėlė moteris, kuri vakarienes Betanijoje metu bučiavo Jėzaus kojas ir tepė brangiu nardo tepalu (Lk 7, 36-50).

Marija buvo turtinga, nes tik ypač turtinga moteris galėjo leisti didžiulius pinigus – tris šimtus denarų! – brangiam nardo tepalui. Ji sekė Jėzų laisva valia ir nepabūgusi, kaip kiti mokiniai, stovėjo kartu su Jėzaus motina Marija ir dar dviem moterimis prie nukryžiuotojo Jėzaus iki pat Jo mirties. Trečią dieną ji pirmoji atvyko prie Jėzaus kabo ir jai pirmajai prisikėlęs iš numirusiųjų Jis pasirodė. Iš pradžių Marija Jėzaus nepažino ir palaikė jį sodininku, tačiau Jėzui šūktelėjus „Marija!“ ji iškart atsiliepė „Rabuni!“ („Mokytojau!“). Apaštalų darbuose nieko neberandame apie tolesnę Marijos Magdaliėtės veiklą, tik šv. Paulius savo laiške romiečiams rašo: „...sveikinkite Mariją, daug triūsusią jūsų labui...“, tad manoma, kad Marija savo tolesnį gyvenimą skyrė apaštalavimui.

Pasak legendos, Marija Magdaliėtė kartu su seserimi Morta, broliu Lozoriumi, šv. Maksiminu ir kitais krikščionimis, įsodinta į laivą be vairininko, pasiekė Prancūziją. Pasak vienos versijos, čia ji ėmėsi apaštalauti, o šv. Maksiminas tapo vyskupu. Vėliau ji pasitraukusi į nuošalią vietą Eks an Provanse, kur 30 metų gyveno atsiskyrėlės gyvenimą. Artėjant mirčiai,

ją aplankė Šv. Maksiminas ir atnešė ostiją, kurią priėmusi ji mirė. Apie 1050 m. atrastos Magdaliėtės relikvijos buvo nugabentos į benediktinų vienuoliams priklausiusį Vezelay vienuolyną. Vienuolynas nuo XII a. tapo piligrimystės vieta. Iki mūsų laikų Vezelay vietovėje tebestovi šv. Marijos Magdalenos bazilika, kurią aplanko maldininkai, vykstantys į Santjago de Compostelą aplankyti apaštalo Jokūbo palaikų.

Dėl to, kad tepė Jėzų kvapiaisiais aliejais, Magdaliėtė tapo kvėpalų ir pirštinių gamintojų globėja (viduramžiais piršinės būdavo iškvėpinamos – tai galantiškumo požymis); kadangi jos aliejaus indelis priminė ąsotį arba kvėpalų buteliuką, ji globoja vandens pardavėjus ir vaistininkus, o kad plaukais šluostė Jėzui kojas, tapo moterų kirpėjų, šukų pardavėjų ir manikiūrininkų globėja. Ji palaikė Jėzų sodininku, tad globoja sodininkus. Kadangi pati buvo išvaduota iš demonų ir nuodėmės, Magdaliėtė ir kalinių globėja, ir šie, atgavę laisvę, aukodavo jai kaip votus savo grandines. Bet dažniausiai ji laikoma atgailaujančių merginų ir moterų globėja.

Šv. Marija Magdaliėtė yra labai svarbi asmenybė krikščioniškoje tradicijoje. Ji buvo ta moteris, kuri matė, girdėjo, lietė Jėzų... Ji buvo paprastas žmogus – nuodėmingas kaip ir mes visi, tačiau Jėzaus dėka ji prisikėlė naujam gyvenimui, tuo suteikdama vilties, kad kiekvienam mūsų kelias į šviesą yra atviras...

Liepos 20 d. (sekmadienį) 10 val. Upytėje
ŠV. MARIJOS MAGDALENOS ATLAIDAI

Ištrauka iš *Michael White ir Tom Corcoran* knygos “Katalikiškos parapijos istorija. ATSTATYK: tikinčiųjų pažadinimas, prarastųjų paieška, pastangos, kad Bažnyčia būtų reikšminga”

Knygos pradžia ankstesniuose laikraščio numeriuose

Pirmoji dalis: PROBLEMOS ĮVARDIJIMAS

1. Bažnyčia nėra lengvas dalykas

„Sudėtinga tikrovė...“

Vatikano II Susirinkimas

Penkeri metai! Penkerius metus begales laiko ir energijos investavome į tai, ką laikėme geriausiomis mūsų parapijos idėjomis. Bet visa tai buvo netvaru. Negana to, dar ir neveiksminga. Jautėmės „perdegę“ ir išsikvėpę, išsekę ir tinkamai neįvertinti; liūdėjome ir gailėjome savęs dėl mūsų pastangų bevaisiškumo. O tada dar gėdijomės ir buvome sutrikę dėl savo liūdesio ir savigailos.

KĄ DARĖME NE TAIP?

Daug ką. Žemiau yra 10 dalykų, kurie išryškėjo labiausiai:

1) Manėme, kad, jeigu darysime daugiau ir geriau, žmonės taps brandesni ir labiau įsipareigoję.

Tai buvo klaida: tokiais jie netapo. Ir mes tiesiog stačiai nėrėme religijos kaip mažmeninės prekybos link. Vartotojiškos „man pirmam“ kultūros akivaizdoje pasiėmėme vartotojus, teiškančius patogesnės vietos pasistatyti automobilį, ir pavertėme juos godžiais supervartotojais, kurie dabar jau reikalavo nemokamų pietų.

2) Galvojome, kad, jeigu darysime daugiau ir geriau, žmonės automatiškai daugiau aukos (pinigų).

Tai buvo klaida. Neįvertinome, kaip sudėtinga bus pakelti aukojimo lygį. Nesupratome, kaip giliai tarp žmonių įsigalėjusi supratimo, kaip reikia tinkamai rūpintis parapijos nuosavybe, stoka ir kartu, kaip patogų jiems buvo likti tokiais neišmanėliais. Taigi išlikome finansiškai nestabilūs.

3) Savaime suprantamu dalyku laikėme tai, kad mums darant daugiau ir geriau žmonės natūraliai norės įsitraukti ir mums padėti.

Tai buvo klaida. Net nenumanėme, kad dauguma mūsų žmonių bažnyčios suoluose jautėsi labai patogiai ir tik laukė, kol kas nors jiems patarnaus (juk jie buvo reiklūs vartotojai).

4) Žvelgėme į ištikimus mūsų bažnyčios lankytojus (senjorus) kaip į natūralius sąjungininkus, kurie stengsis mums padėti judėti pirmyn.

O Dieve Dieve, tai buvo klaida! Visiškai neįvertinome jų nelankstumo permainingų akivaizdoje. Kiekvieną kartą, kai žengėme žingsnelį pirmyn, kada ką nors truputį bandėme pakeisti ar daryti kitaip, galėjome net neabejoti susilauksiantys kartais net isteriško skundimosi ar kaltinimo. Niekad nepamiršiu garsaus incidento, įvykusio pirmąją mūsų vasarą. Perdažėme raštinės koridorius ir perkabinome ten visad kabojusius paveikslus, tik kitokia tvarka. Tai sukėlė didžiulį ginčą, kuriam vadovavo grupė mūsų senjorų. Galiausiai į tai buvo įtrauktas net vyskupas.

Mus nustebino jų pyktis, ypač ant jaunesnės kartos žmonių, kurie skirtingai nei jie suprato ir vertino bažnyčią. Nesupratome to, ką jie manė, kad yra nusipelnę gauti atėję į bažnyčią. Šioje vietoje suklydome praleidę pro akis faktą, kad šiame istorijos etape mūsų senjorai jau ir buvo ta pirmoji reiklų vartotojų karta. Ankstesnės kartos katalikišką krikščionybę susiaurino iki pratybų sistemos „patekti į Dangų“ vykdymo išpildant Bažnyčios nurodytas „prievoles“. Mūsų vartotojai senjorai ir toliau buvo veikiami prievolių mąstymo, tačiau jau pagal savo nusistatymą ir įsivaizdavimą. Faktiškai jie dar labiau susiaurino prievolių sąrašą iki paprasto pareigų rinkinio ir *tikėjosi*, kad parapija darys viską, kad jiems būtų kuo lengviau tas pareigas atlikti.

5) Neįvertinome, kaip labai antroji ir trečioji vartotojų kartos yra nutolusios nuo Bažnyčios.

Dabar jau žinome, kaip be galo patogiai jos jaučiasi turėdamos kiek įmanoma silpnesnį ryšį su institucija, kurios vadovavimo nemėgsta ir kurios mokymų negerbia ir nenori priimti. Jos ima tik tai, ką nori, ir ignoruoja visa kita.

Pagirtina, mūsų vartotojai yra konkretūs ir pastovūs savo vartotojiškuose reikalavimuose. Jie nori bažnyčios savo vaikams: daugiausia Krikštui, pirmai Komunijai, kaip Kalėdų reginio dalies. Jie nori bažnyčios kaip savo šeimyninio kalendoriaus papuošalo: Kūčioms, Verbų ir Velykų sekmadieniams, gal dar Motinos diena. Jie nori Komunjios tuo metu, kai jaučia, kad nori dalyvauti Mišiose (nesvarbu, yra ar nėra tuo metu

bendrystėje su Bažnyčia). Jie nori bažnyčios pastato kaip fono jų laidotuvėms ir kartais vestuvėms. Bet tik jei bažnyčia yra graži. Visa kita iš mūsų pusės tėra erzinantis dėmesio blaškymas.

Bet mes nebuvome *pakankamai pastovūs* savo „prekių-paslaugų pristatyme“. Mūsų sistema savaime suprato tai kaip „kabliuką“, kurį buvome užmetę vartotojų gyvenimuose, ir tikėjomės, kad jie darys tai, ko nenori daryti: reguliariai lankysis bažnyčioje, aukos pinigus ir leis vaikus į tikybos pamokas mokykloje bei katechezės užsiėmimus parapijoje. Išgalvodavome *naujas taisykles* norėdami, kad sistema veiktų, jie tuo tarpu sugalvodavo *naujus būdus*, kaip tas taisykles apeiti, kad sistemą palenktų savo naudai. Viso to rezultatas buvo abipusis cinizmas, į kurį vartotojiškas mentalitetas gali labai lengvai atvesti. Rašytojas Dallas Willard įsitikinęs:

Krikščionis vartotojas yra tas, kuris naudojasi Dievo gailėstingumu ir bažnyčios tarnystė specialiomis progomis, tačiau nenori pavesti savo gyvenimo, giliausių minčių, jausmų ir troškimų Dangaus karalystei. Tokie krikščionys nėra vidujai perkeisti ar tam atviri.

6) Be šių pagrindinių vartotojiškų poreikių, mes nesupratome, kokiame užribyje parapijiečių gyvenimuose yra atsidūręs tikėjimas ir religija.

Jau įprasta sakyti, kad lankomumui kenkia viskas: geras oras, blogas oras, krepšinio varžybos, ilgas savaitgalis, kelio darbai, Eurovizija, rinkimai – kas tik nori. Mūsų Baltimorės priemiesčio kultūroje didžiausias trikdys – vaikų sportiniai žaidimai. Sportas valdo savaitgalių laiką ir „lipa“ ant viso kito, kas vyksta bendruomenėje, pradedant bažnyčia. Turime konkuruoti su vaikų sporto varžybomis, tapusiomis tarsi nauja religija.

Bet mes to nesupratome. Nesupratome, kad bažnyčia yra pats paskutinis į „reikia padaryti“ sąrašą įrašomas dalykas ir pirmasis iš jo išbraukiamas. „Reguliarieji“ parapijoje yra tikriausiai tie, kurie apslanko kartą ar du per mėnesį. O kassavaitinis Mišių lankymas – apskritai retas dalykas Šiaurės Baltimorės „praktikuojančių“ katalikų tarpe. Nesupratome, kad bažnyčia kovoja dėl lankytojų laisvo laiko ir pinigų ir vis dažniau yra pralaiminčioji pusė.

Stengėmės pristatyti bažnyčią kaip kažką, kuo ji nebuvo, tai yra kaip dar vieną produktą, besivaržantį su kitais, anksčiau ar vėliau skirtais išmetimui. Žiniasklaida ir reklama vartotojiškumą perkėlė į tokį lygį, kuriame bažnyčia paprasčiausiai nėra pajėgi žaisti. Populiarus rašytojas Malcolm Gladwell taip aprašo šį reiškinį:

Mūsų visuomenėje esame persisotinę žmonėmis, siekiančiais mūsų dėmesio... šį informacijos perteklių vadiname „užgriozdinimo“ problema, ir šitas perteklius praleidžia vis mažiau reikalingos informacijos.

Mūsų mažutė parapija neturėjo jokių galimybių konkuruoti. Atrodo, kadėjome apsiginklavę peiliais ten, kur vyko kova su automatais.

7) Nepaisant visų įmanomų pastangų, mums nesisekė patraukti jaunimo.

Jauni žmonės, kuriuos matydavome bažnyčioje, buvo tylūs ir nepastebimi. Tai, kas vyko bažnyčioje, nebuvo jiems, ir jie tai žinojo. Mes kaltinome tėvus. Ir tiek, kiek tai rūpėjo jiems, tėvai kaltino mus.

8) Nesupratome, kaip giliai neįdomūs mes buvome bažnyčios nelankantiems žmonėms, kaip labai nepasitikintys jie buvo mūsų pastangomis juos pasiekti. Ir išvis, kokie ciniški dauguma jų buvo organizuotos religijos atžvilgiu.

Taipogi nežinojome, kad šiaurinėje Baltimorėje yra žmonių, kurie neapkenčia Katalikų Bažnyčios, taigi ir mūsų. Tuo pat metu tūkstančiai mūsų bendruomenės žmonių kiekvieną dieną pravažiuodavo pro mūsų duris ir niekada nė sekundėlei nesusimąstydavo, kad norėtų pas mus užėiti. Jų gyvenimams neturėjome visiškai jokios reikšmės.

9) Nebuvome atsigręžę į Dievą, nesiklovėme Jo vadovavimu ir net nesiruošėme eiti ten, kur Jis teikė palaiminimą.

Mes tik dar tvirčiau kibomės į iki šiol buvusias sistemas ir tvarką, net jeigu niekas jau seniai nebeveikė.

10) Manėme, kad tai bus lengva.

Tai buvo klaida. Bažnyčia nėra lengvas dalykas. Nepaisant viso mūsų darbo ir pastangų, parapija ir toliau lėtai, bet nesustojamai nyko.

GYVENTI – DEGTI

*Juk gyventi – reiškia degti
Siekiaus, kovoj ir darbuos...
Aš nenoriu vien tik smilkti –
Trokštu degti visados...*

*Degsiu, degsiu ir sudegsiu –
Liks saujelė pelenų.
O sudegęs žole augsiu,
Tyliai ošiu berželiu...*

*Nieks nedingsta, aš nedingsiu,
Neprapulsiu po žeme –
Daigėliu glėžnu išdygsiu,
Pražydėsiu ramune.*

*Dieve, padėk man degti,
Degt siekimuos ir darbuos.
Noriu kaitriai aš liepsnoti,
Bet nesmilkti be naudos...*

Poezijos konkurso „Lino žiedas“ šventė Upytėje

Jurgita Zalatorienė

Birželio 21 d. vyko „Lino žiedo“ šventė, kurioje pagerbti šio konkurso dalyviai. Laureatais tapo Elvyra Gruzdevienė, Irena Mackevičiūtė ir Zenonas Kavaliauskas, kurie apdovanoti knygomis „Baltas lino žydėjimas“, Upytės „auksu“ – linų sėmenimis, Ričardo Ničajaus tapytais paveikslais, eilėraščių rinktine „Lino žiedas 2014“ ir lauko gėlių puokštėmis. Įteikti padėkų Z. Kavaliauskui nuvykome į Šv. Juozapo globos namus Panevėžyje.

Mintys, sugrįžus iš piligriminės kelionės „Tas, kuris tiki...“

Svajonė Lapiniauskienė ir jaunieji piligrimai

Vasara – atostogų ir kelionių metas... Stabtelėję prie šv. Jono Pauliaus II paveikslo Krekenavos bazilikoje dar kartą prisimename jo pasakytus žodžius: „Visas krikščionio gyvenimas yra tartum ilga maldinga kelionė į Tėvo namus – Tėvo, kurio besąlyginę meilę kiekvienam žmogui, o ypač „sūnui palaidūnui“, kasdien vis labiau pažįstame. Tokia kelionė vyksta kiekvieno žmogaus sielos gelmėse, tikinčiųjų bendruomenėse, o per jas – ir visoje žmonijoje“. Piligriminė kelionė – tai pasitraukimas nuo įprasto kasdieninio gyvenimo ir išėjimas į kelią, aplankant šventas vietas, įveikiant įvairius sunkumus, atgaila, maldomis ir artimo meilės darbais sustiprinant pasiryžimą siekti gilesnio tikresnio ryšio su Dievu.

Tokiu tikslu vedini parapijos vaikai ir jaunimas, drauge su parapijos klebonu kun. Gediminu ir katechete mokytoja Svajone, vasaros atostogas ryžosi įprasminti organizuodami piligriminę kelionę – žygį „Tas, kuris tiki...“ maršrutu: Krekenava – Ramygala – Vadokliai – Lėnas – Krekenava. Keliavome tris dienas (birželio 23–25 d.), aplankėme kaimynines Ramygalos Šv. Jono Krikštytojo, Vadoklių Švč. Jėzaus Širdies ir Lėno Šv. Antano Paduviečio parapijas, susipažinome su svarbiais savo krašto istoriniais, kultūros ir religijos objektais, nuostabiais gamtos kampeliais. Iš viso nuėjome trisdešimt aštuonis kilometrus.

Dalinamės kai kurių jaunųjų piligrimų, sėkmingai įveikusių piligrimystės išbandymus, mintimis:

Piligriminės kelionės metu mus, jaunuosius žygeivius, lydėjusios maldos ir giesmės, leido pajusti šios išvykos kitoniškumą. Keliadami per įvairias gyvenvietes mes tapome panašūs į misionierius, skelbiančius Gerąją Naujieną, kad būtent „tas, kuris tiki, turi gyvenimą“. Pastovus maldų ritmas, smagios skanduotės ir giesmės padėjo pamiršti kasdieninius rūpesčius ir įveikti varginančias kelio atkarpas. Jaučiau – tarsi išgyvenčiau stebuklą, kai, net ir merkiant lietui, bekalbant Rožinį, žygeivių veiduose nemačiau jokie nusivylimo ar liūdesio, tik jaunatvišką džiaugsmą. Šios trijų dienų kelionės metu turėjome galimybę apsilankyti skirtingose savo krašto parapijose. Susipažinome su jų šventovėse vaizduojamais šventaisiais, kiekvieną dieną

meldėmės šv. Mišiose. Žygio metu mums netrūko nei kasdieninės duonos, nei laiko artimiau susipažinti. Tikiu, kad mūsų jaunųjų piligrimų, nesustabdė jokie sunkumai, nes viso žygio metu mus lydėjo Jėzus. Viliuosi, mums pavyko dar kartą patiems įsitikinti bei įrodyti aplinkiniams, kad jaunieji krikščionys, kaip besikurianti bendruomenė, gali skleisti Kristaus šviesą bei dalintis ja su kitais. *(Julija)*

Mūsų piligriminė kelionė prasidėjo prie Krekenavos klebonijos, kur visi su savo kelionės manta susirinkome ankstyvą birželio rytą. Kelionę pradėjome šv. Mišiomis Krekenavos bazilikoje. Po jų mūsų parapijos klebonas kun. Gediminas pašventino naująją parapijos vėliavą, su kuria ir

iškeliavome į savo piligriminę kelionę. Beeinant patyrėme nemažai nuotykių! Stabtelėjome atsipūsti ant Maironio suolo, nudžiugino prieš pat mus per kelią perbėgusi šernė su mažais šerniukais. O po to dar visus negailestingai išmaudė birželio lietūs. Nuo ledukų krušos slėpėmės miške po aukštomis pušimis, tai nedaug jų mums ir kliuvo. Pietūs su karšta arbata sustiprino mūsų jėgas. Sušlapę ir vėl išdžiuvę, nuėję šešiolika kilometrų, pilni džiugesio atkeliavome į Ramygalos Šv. Jono Krikštytojo parapijos kleboniją. Ten susitikome su kun. Edmundu Rinkevičiumi, klausėmės jo pasakojimo apie piktųjų dvasių veikimą per įvairius daiktus, simbolius bei žmonių veiksmus. Po valandos jau lipome į keturiasdešimties metrų aukščio Ramygalos bažnyčios bokštą, iš kurio atsivėrė nuostabus vaizdas. Pavyko įžiūrėti net Krekenavos bazilikos bokštus. Kiek pasigrožėję apylinkių vaizdais,

aplankę pačią Ramygalos bažnyčią, rinkomės vakarieniauti, nes visi jau buvome labai alkani.

Kitą rytą atsikėlę, po ryto bendruomeninės maldos ir pusryčių, išėjome į senąją Ramygalos malūną, kur jau mūsų laukė smagi ir draugiška malūnininkų šeima. Ten pamatėme, kaip grūdai virsta įvairių rūšių miltais, ir net jų paragavome. Buvo įdomu iš arti pamatyti, kaip malūnas veikia. Grįžę iš malūno ruošiamės šv. Mišioms. Dalyvavome šv. Jono Krikštytojo atleidų procesijoje, patarnavome šv. Mišiose. Po pietų iškeliavome į Vadoklius. (*Rasa*)

Nuo Ramygalos iki Vadoklių ėjome vienuolika kilometrų. Kelyje mus vėl išmaudė lietūs. Vadokliuose visus pasitiko kun. Vidmantas Kareckas. Po tokios ilgos ir pilnos išpūdžių dienos, vakare dar giedojome, žaidėme, bėgiojome, laužo žarijose kepėme bulves ir zefyrus. Skanu buvo jų pirmą kartą gyvenime paragauti. Miegojome Vadoklių bažnyčioje. Iš tikrųjų įdomu miegoti miegmaišyje. Patiko giedoti giesmes ir dainuoti dainas, net po kelionės namuose jas giedojau ir dainavau... (*Akvilė, Gvidas*)

Naktis Vadoklių bažnyčioje paliko man svarbiausius prisiminimus. Kas gali būti nuostabiau, nei vakare ir ryte būti arčiau Jėzaus? Įsiminė visų dalyvių bendrystė kalbant maldas ryte, vakare ir prieš valgį. Juk ne kiekvienas savo šeimose gali taip laisvai pasimelsti... Visi meldėsi, kalbėjo Rožinį... (*Rima*)

Sužinojusi, kad vyksime į piligriminį žygį, labai apsidžiaugiau. Puiki nuotaika lydėjo mane visą kelionę. Jos nesugadino nei keli lietaus lašeliai (na, gal šiek tiek daugiau). Artėjant debesiui, prašydavome šv. Antano pagalbos, o Antanukas, žinoma, mus

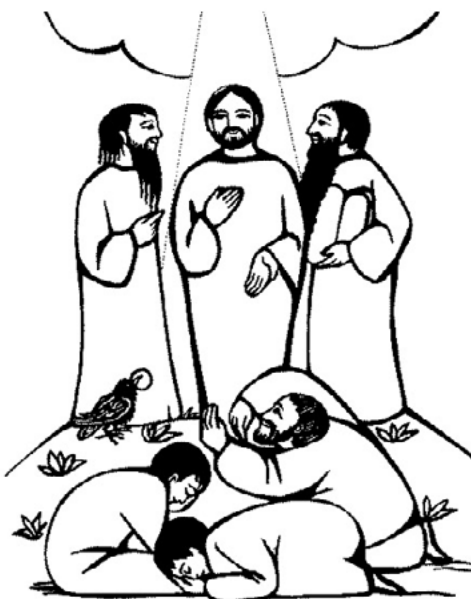
išklausydavo... Todėl labai smagu buvo aplankyti Lėno šv. Antano Paduviečio, mus taip globojusio visoje kelionėje, bažnytėlę. Kai tolumoje pamačiau ženklą su užrašu „Lėnas“, mane apėmė liūdesys, nes jau viskas baigėsi, mes greitai važiuosime namo, o dar galėčiau keliauti ir keliauti... Bet nebuvo kada liūdėti. Įveikę trisdešimt aštuonis kilometrus, laimingi turškėmės Lėno ežere, nuplaudami visą kelionės nuovargį... (*Samanta*)

Pirmą kartą ėjau į rimtą piligriminį žygį. Jis buvo įdomus ir tuo, kad eidami klausėmės įvairių paukščių čiulbėjimo. Stebėjome nuolat besikeičiantį dangų, kuris mums keletą kartų atsiuntė lietaus. Norėdami jo išvengti kalbėjome Rožinį ir kreipdavomės į šv. Antaną... Labiausiai patiko kopimas į Ramygalos bažnyčios bokštą, apsilankymas senajame Ramygalos malūne, žaidimai vakarais su jauniaisiais žygio dalyviais... Ačiū visiems už įsimintinas akimirkas ir praleistą laiką kartu! (*Žilvija*)

Atmintyje atgyja prisiminimai apie žygį, sukasi mintys. Norėtusi grąžinti laiką atgal ir viską pakartoti. Kaip buvo nuostabu tai patirti! Matyti besišypsančius veidus, nepaisančius nei vėjo, nei ledukų išpuolio ar kojų skausmo, kuris lydėjo didžiąją kelionės dalį. Galiu kartoti, kaip man visa tai patiko, ir trokšti tai patirti antrą, trečią, o gal net ir ketvirtą kartą. Manau, kad ši kelionė buvo puiki proga pasikeisti mums patiems, įsitikinti, koks draugas yra TIKRAS, sužinoti, koks esi tu pats, kai tave supa žmonės, nepaisantys tavo ydų, neieškantys tobulybių, bendraujantys su tavimi tokiu, koks esi. (*Rugilė*)

Štai skaistus debesis apsiautė juos,
ir štai balsas iš debesies prabilo:

.....
.....
....."

Įrašyk žodžius, suradęs juos Šventajame Rašte
Evangelijoje pagal Matą 17 skyriuje, 5 eilutėje.

2014 m. birželį Atgailos ir Pirmosios Šv. Komunijos sakramentus priėmė:

KREKENAVOJE:

Kasparas Rasikevičius
Dominykas Sadauskas
Paulina Lukoševičiūtė
Judita Daunoravičiūtė
Kevinas Stankevičius
Mintarė Paškauskaitė
Meda Matulevičiūtė
Miglė Ignatavičiūtė
Lukas Mockevičius
Karolis Krasauskis
Gvidas Stasevičius
Fausta Mikulskytė
Erika Kontrimaitė
Urtė Paškauskaitė
Ernesta Petraitytė
Tautvydas Kuncė
Aimantas Briedis
Rasa Antanaitytė
Otilija Galvelytė
Airidas Petronis
Akvilė Ropytė
Titus Svilyš

ŽIBARTONIULOSE:

Deimantė Žukauskaitė
Tomas Kažukauskas
Eividas Jankeliūnas
Armandas Zaikinas
Tadas Mikalauskas
Inesa Jankeliūnaitė
Brigita Narbutaitė
Titus Šikšnyš

Skaitiniai apie šeimą

Daiva Adamkevičienė

Psichologai Bianca Acevedo ir Arthuras Aronas (JAV) išanalizavę 42-ų pastaraisiais metais atliktų meilės tyrimų rezultatus, teigė, kad laimingiausios tos poros, kurios visą gyvenimą myli romantiška meile. Manau, daugelis mylinčių porų pasakytų, kad ji tokia egzistuoja ne tik romanuose, bet ir realiame gyvenime. Kai pora priima santuokos sakramentą, Dievas stiprina susituokusių krikščionių meilę. Viename iš mūsų skaitinių rašėme kaip „tikra santuokinė meilė yra paimama iš dieviškosios meilės; ją valdo ir turtina Kristaus atperkamoji galia“. Tad suprantama, jog yra šeimų, kuriose šis jausmas egzistuoja visą gyvenimą. Šeimoje tyrai mylėdami vienas kitą, suvokiame savo vertę, pajuntame šio svarbaus pašaukimo prasmę kasdienybėje. Mylintys žmonės meilę spinduliuoja aplinkai. Manau, kad jie kupini didžiadvasiškumo ir drąsos duoda pradžią naujai gyvybei. Vaikučio gyvybė suprantama kaip palaiminimas. Su meile laukiami vaikai jau yra išmokyti ją jausti. Jiems yra gera ateiti į šį pasaulį, nes turi įgimtą meilę gyvenimui.

Laikraštuko redakcija šiais metais Jums pateikė keletą reikšmingų ir prasmingų tekstų iš Visuotinio Vatikano II Susirinkimo dokumento – Pastoracinės konstitucija apie Bažnyčią šiuolaikiniame pasaulyje *Gaudium et spes*. Pažintį su Bažnyčios mokymu apie šeimą iš šio dokumento baigsime šiuo skaitiniu.

SANTUOKINĖ MEILĖ IR PAGARBA ŽMOGAUS GYVYBEI

Kai kurios šiuolaikinio gyvenimo sąlygos dažnai kliudo sutuoktiniams darniai tvarkyti savo gyvenimą ir jie gali patekti į tokias aplinkybes, kuriomis, bent laikinai, jų palikuonių skaičiui didėti neįmanoma. Tokiu atveju nelengva ištikimai palaikyti meilę ir visiškai dalytis gyvenimu. O kur nutrūksta intymus santuokinis gyvenimas, neretai gali susvyruoti ištikimybė ir nukentėti palikuonys, nes tuomet iškyla pavojus jau turimų vaikų auklėjimui ir drąsai pradėti naujus palikuonis.

Kai kurie žmonės drįsta siūlyti negarbingus šių problemų sprendimus, nebijodami netgi žudyti gyvybę. Tačiau Bažnyčia primena, kad tarp gyvybės perdavimą tvarkančių ir tikrąją vienybinę meilę puoselėjančių Dievo įstatymų negali būti prieštaravimo.

Dievas, gyvybės Viešpats, yra paskyręs žmonėms kilnią gyvybės išlaikymo pareigą, kuri turi būti atliekama žmogaus vertu būdu. Todėl gyvybė nuo pat prasidėjimo turi būti kuo rūpestingiausiai saugoma; abortas ir kūdikio žudymas yra pasibaisėtini nusikaltimai. Lytine sąranga ir dauginimosi sugebėjimais žmogus

nuostabiai pranoksta žemesnes gyvybės formas, todėl į pačius santuokinės meilės veiksmus, atliekamus tikrąjį žmogaus orumą atitinkančiu būdu, reikia žvelgti su gilia pagarba. Kur liečiamas ryšys tarp santuokinės meilės ir atsakingo gyvybės perteikimo, elgesio moralumas ne vien priklauso nuo intencijos grynumo ir motyvų įvertinimo, bet ir turi būti nustatytas objektyviais kriterijais, pagrįstais asmens ir jo veiksmų prigimtimi. Šie kriterijai išsaugo abipusio savęs dovanojimo ir žmogaus gyvybės kūrimo prasmės visumą tikrosios meilės kontekste. O tai neįmanoma be nuoširdaus santuokinio skaistumo dorybės ugdymo. Šiais principais remdamiesi prieaugį reguliuoti Bažnyčios vaikai negali tais būdais, kuriuos Bažnyčios Magisteriumas, aiškindamas Dievo įstatymą, smerkia.

Tegu visi žino, kad žmogaus gyvybė ir pareiga ją perduoti nesiriboja vien su šiuo pasauliu ir negali būti matuojama ir suvokiama tik jo matu. Tai visada susiję su amžinąja žmogaus paskirtimi.

Vatikano II Susirinkimas. Pastoracinė konstitucija apie Bažnyčią šiuolaikiniame pasaulyje „Gaudium et spes“, 51.

2014 metų birželio mėnesio Krekenavos, Upytės ir Vadaktėlių parapijų pajamos

Rinkliavos	Krekenavos, Lt	Upytės, Lt	Vadaktėlių, Lt
Sekmadienio rinkliava (06-01)	878,-	464,-	193,-
Sekmadienio rinkliava (06-08)	762,-	168,-	-
Atlaidų rinkliava (06-15)	2247,-	148,-	-
Sekmadienio rinkliava (06-22)	611,-	200,-	143,-
Sekmadienio rinkliava (06-29)	520,-	204,-	-

Liepos 19 d. 16 val. Rodų koplyčioje Karmelio kalno Švč. Mergelė Marijos Škaplierinės atleidai.

Visa atnaujinti Kristuje!

Silvija Medeckytė

Norėčiau kreiptis į visus parapijiečius, tiek jaunus, tiek senus. Noriu papasakoti apie organizaciją, kuri veikia visoje Lietuvoje ir kuriai priklauso įvairaus amžiaus grupių žmonės.

Ateitininkai yra pasaulėžiūrinė, asmenybės ugdymo ir auklėjimo organizacija, jungianti lietuvių kilmės katalikiškąjį jaunimą ir mokslą baigusius organizacijos narius. Ateitininkų federacija (AF) įkurta jau 1910 metais, o tarpukario Lietuvoje išaugo į stiprią visuomeninę – kultūrinę srovę. Savo veikla ateitininkai svariai prisideda siekiant jaunuomenės auklėjimo krikščioniškųjų tiesų, laisvės ir žmogiškumo dvasia. Tokia Ateitininkų skiepijama vertybių sistema bei pastangos ją įkūnyti konkrečia veikla, laikytinos žmogiškumo sėkla, sėjama jaunose sielose ir teikiančia šviesesnės bei teisingesnės ateities viltį. Savo veikloje ateitininkai vadovaujasi 5 principais: katalikiškumo, tautiškumo, inteligentiškumo, visuomeniškumo ir šeimyniškumo. Kad geriau galėtų atlikti iškeltus organizacijos tikslus, Ateitininkų federacija yra suskirstyta į keturias sąjungas pagal amžiaus grupes.

Jauniausieji jungiasi į Jaunųjų Ateitininkų sąjungą (JAS), kuri jungia moksleivius nuo 10 iki 14 metų. Jų tikslas yra sudaryti jaunuomenei sąlygas visapusiškai brandinti asmenybę, aktyviai dalyvauti visuomenės kultūriniam, visuomeniniame ir religiniame gyvenime.

Kita amžiaus grupė yra moksleiviai, kurie jungiasi į Moksleivių Ateitininkų sąjungą (MAS). Juos vienija katalikai, norintys užaugti brandžiomis įvairiapusiškais, veikliomis asmenybėmis,

galinčiomis aktyviai visur dalyvauti. Akademijose, kursuose, stovyklose, kuopų veikloje ugdomas gyvas bei veiksmingas katalikų tikėjimas, diegiamos ir stiprinamos vertybės, skatinama sąmoninga savo tėvynės bei artimo meilė, žadinamas nuolatinis žinių troškimas bei kūrybiškumas. Kiekvienas narys gali rasti nišą, kur pasireikšti, aktyviai dalyvaudamas ne tik daug gauti, bet ir duoti.

Studentai gali jungtis į Studentų Ateitininkų sąjungą (SAS). Tai yra inteligentų, katalikų, studentų bendruomenė, gebanti kartu ugdytis, tobulėti, kurti, organizuoti ir švęsti.

Patys vyriausi gali jungtis į Sendraugių Ateitininkų sąjungą (ASS). Ją sudaro mokslus baigę ateitininkai, kurie padeda ugdyti jaunesniuosis. Ji remia ateitininkų jaunimo auklėjimo veiklą, siekia lietuvių tautoje skleisti religinio sąmoningumo, krikščioniškojo teisingumo ir artimo meilė mintis.

A. Maceina apie ateitininkus yra pasakęs: „Savo kilme ir esme ateitininkai yra kovotojai už Dievą. Tai žmonės, kuriems ne vis tiek, ar pasaulyje bus įsteigta Kristaus ar antikristo karalystė. Tai žmonės, kurie aiškiai ir ryžtingai stovi Kristaus pusėje ir eina į visas gyvenimo sritis, jose įnešdami Jo dvasią. Todėl jų šūkis ir yra Visa atnaujinti Kristuje. Ateitininkai nestovi nuošaliai ir nestebi pasyviai, kaip antikristo dvasia gyvenime rungtis su Kristaus dvasia. Ateitininkai patys stoja į šitas rungtynes, jie pasilieka Dievui ištikimi, jie pažymi savo kaktas bei rankas kryžiaus ženklais ir jo vardu eina perkeisti pasaulio... Būti ateitininku reiškia būti aktyviu dalyviu kovos už Dievo karalystę, Dievo karalystės kūrėju ir gynėju.“

Didieji Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų atleidai – ŽOLINĖ Krekenavos mažojoje bazilikoje rugpjūčio 14–21 d.

Šeimos metų, popiežiaus Jono Pauliaus II paskelbimo šventuoju minėjimas

Rugpjūčio 14 d. (ketvirtadienis) – Bazilikos konsekavimo metinių paminėjimas

Rugpjūčio 15 d. (penktadienis) – ŽOLINĖ, PAGRINDINĖ ATLAIDŲ DIENA

Bazilikos paskelbimo 3-ųjų metinių minėjimas

Rugpjūčio 16 d. (šeštadienis) – Ligonių ir Carito diena

Rugpjūčio 17 d. (sekmadienis) – Šeimų diena

Rugpjūčio 18 d. (pirmadienis) – Tėvynės gynėjų diena

Rugpjūčio 19 d. (antradienis) – Literatūrinės Lietuvos ir marijinių organizacijų diena

Rugpjūčio 20 d. (trečiadienis) – Kunigų ir pašvęstojo gyvenimo diena

Rugpjūčio 21 d. (ketvirtadienis) – Jaunimo diena

Šv. Mišios

10, 12 ir 18 val.

(vakarinių šv. Mišių nebus 17 d. ir 21 d.)

Švč. Sakramento

adoracija

kasdien

po 10 val. šv. Mišių

2014 m. birželį pakrikštytieji**Krekenavos parapijoje:**

Titas Antanas Žitinevičius
Eglė Salomėja Virinaitė
Vestina Brigita Dundulevičiūtė
Simonas Kavaliauskas
Gabija Gabrielė Mazgelytė
Povilas Kaminskas
Ema Šataitė
Danielius Kruzas

Informacija piligrimams.

Dėl apsilankymų bazilikoje prašome susitarti iš anksto paskambinus į klebonijos raštinę.

Devocionalių ir bazilikos suvenyrų galima įsigyti klebonijos raštinėje darbo dienomis, taip pat sekmadieniais ir švenčių metu – bazilikos gale.

Marijos Legiono susirinkimai vyksta kiekvieną šeštadienį po 12 val. šv. Mišių Bažnyčios g. 20. Kviečiame dalyvauti.

Švč. Sakramento adoracija pirmąjį mėn. ketvirtadienį nuo 18.30 val. iki 19.30 val., taip pat pirmąjį mėn. sekmadienį ir 15 mėn. dieną – tarp Votvyvos ir Sumos.

2014 m. birželį susituokusieji**Krekenavos parapijoje:**

Vaida Poludnevičiūtė ir Mantas Tomkūnas,

Iveta Rimkevičiūtė ir Algirdas Piščikas.

Sveikiname!

Parapijų informacija

Klebonas kun. dr. Gediminas Jankūnas

Altarista kan. Petras Budriūnas

Klebonijos raštinė

Bažnyčios g. 18, Krekenava, 38306 Panevėžio r. sav.
tel.: +370 620 20989, (45) 59 32 58
el. paštas: krekenavosbazilika@gmail.com
sąsk. nr. LT457300010002378753
įm. kodas 191260418

Raštinės darbo valandos

I–V 9:00–17:00 (pietų pertrauka 13:00–14:00)
VI 9:00–15:00 (be pertraukos)

Parapijos referentės

Angelė Pranaitytė ir Rita Juozėnaitė

Caritas ir pastoracinės tarybos vicepirmininkė

Akvelina Poguzinskienė, tel. (45) 593 282

Gyvojo Rožinio būrelis

Gema Plėštytė, tel. +370 605 81765

Dėl religinių spaudinių, žvakių, devocionalių įsigijimo

kreiptis į Ireną Teresę Kvedienę, tel. +370 615 89171

Krekenavos vargonininkė

Rita Juozėnaitė, tel. +370 656 39249

Krekenavos zakristijonas

Gediminas Kaspariūnas, tel. +370 688 91390

Krekenavos M. Antanaičio gimnazijos Aušrinės draugovės „Skautų“ vadovė

mokytoja Ilona Dauderienė, tel. +370 616 05313

Krekenavos religinio ugdymo vadovė

Svajonė Lapiniauskienė, tel. +370 615 53708

Suaugusiųjų katechetė

ses. Greta, tel. +370 645 85642

Marijos Legionas

Aldona Juozapaitienė, tel. +370 616 05378

Upytės vargonininkė

Pranutė Adomaitienė, tel. (45) 570 616

Upytės zakristijonas

Juozas Jakubonis, tel. (45) 555 537

Upytės Gyvojo Rožinio būrelis ir Caritas

Janina Bagdanskienė, tel. (45) 555 639

Vadaktelių bažnyčios prižiūrėtoja

Stasė Radzevičiūtė, tel. +370 617 33780

Ekstraordinariniai Komunijos dalintojai

Bazilikoje: Kęstutis Lapiniauskas

Nešti pas ligonius: Ramutė Valikonienė, Angelė Pranaitytė

Upytės bažnyčioje: Tadas Grybas

2014 m. birželį iškeliavusieji į amžinybę**Krekenavos parapijoje:**

Vladimiras Grikala, 71 m.
Jozef Barcevič, 54 m.
Katrina Daugvilienė, 85 m.

Upytės parapijoje:

Agota Vožtienienė, 85 m.

**Prisiminkime
Juos maldose.**

Pamaldų laikas**Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų bazilikoje**

Sekmadieniais ir atlydų dienomis 10:00, 12:00
Šiokiadieniais 18:00
Pentadieniais 10:00, 18:00 (šv. Mišios jaunimui)
Šeštadieniais 12:00

Upytės Šv. Karolio Boromėjaus bažnyčioje

Sekmadieniais 10:00

Vadaktelių Šv. Jono Nepomuko bažnyčioje

Rugpjūčio 10 d. 14:00

Krekenavos slaugos ligoninėje

Pirmą mėn. penktadienį 16:00

Rodų koplyčioje

Paskutinį mėn. sekmadienį 14:00

Žibartonių koplyčioje

Antrąjį mėn. sekmadienį 14:00

Dėl šv. Mišių užsakymo koplyčiose kreiptis į kan. P. Budriūną

Laikraštėlių leidžia redakcinė kolegija už parapijiečių aukas. Paremti leidinį galite mesdami aukas į tam skirtą dėžutę bazilikos gale, arba perduodami klebonui. Praėjusį mėnesį suaukota 260 Lt., išleista – 170 Lt. Dėkojame už Jūsų paramą! Kitą numerį numatoma išleisti iki rugpjūčio 10 d. Laikraštėlio el. pašto adresas: bazilikoslaikrasciui@gmail.com, laukiame Jūsų straipsnių!